

TIDEHVERV

Nr. 1 - 92. årgang - Januar 2018

INDHOLD:

<i>Claus Thomas Nielsen</i> Ulven kommer	1
<i>Jesper Høgenhaven</i> Det Gamle Testamente og Koranen III.....	7
<i>Jesper Høgenhaven</i> Tilgivelse	18

Ulven kommer

Jeg deltog i et behageligt middags-selskab i krypten under Holmens kirke. Der var en 5-6 borde med deltagere fra især det danske forsvaret og den danske folkekirke. To af de søjler der bærer et frit samfund. Kirken som den metafysiske sandheds forkynder og folkets åndelige grænseværn og militæret som den jordiske grænsevogter der ved at sikre landet, muliggør lovens hævdelse og derved frihed, lighed for loven og de svages beskyttelse.

Over for mig sad en vældig sympatisk og beleven kommandør og jagtkaptajn i Søværnet og ved min side en lige så sympatisk og charmerende præst i Den danske Folkekirke. Samtalen gik lystigt i de historiske omgivelser. Ved desserten fik vi besøg af et par sangere fra Den kongelige Opera som på smukkeste vis blandt andet sang skåltalen fra første akt af La Traviata.

*

I kapelsalens mørke på etagen over os står gravmindet for Niels Juel med Kingos mindedig under brystbilledet. På hver side af det gravalvorlige kontrafej er der marmorrelieffer der viser Niels Juel

store sejre. Sejre uden hvilke de danske landsdele vest for Øresund formentlig havde lidt samme kranke skæbne som den der blev de østlige landskabers lod. Der var al mulig grund til at datidens generation af danske søfolk blev æret ved, at Kingo skrev disse ord om den berømteste af dem alle:

*Stå vandringsmand, og skue en søhelt
an i sten,
og est du selv ej flint, er da hans
døde ben,
thi det er hr. Niels Juel! Hvis marv og
ben og blod
med frygt hjerte for sin konges ære
stod!
Hvis manddoms drifter i så mange
søslag står
og gennem hav og luft og land med
ære går!
En mand af gammel dyd og dansk
oprigtighed,
af ja og nej og hvad godt og ærligt véd!
Hans sjæl den er hos Gud, hans ben i
denne grav,
hans navn i minde, mens der findes
vand i hav.*

Svenskekrigene bragte mangfoldige ulykker med sig, men talløse danskere gjorde i den svære stund deres pligt ved at forsvare deres

fædreland. Uden denne pligtfølelse kunne selv de gunstigste storpolitiske omstændigheder ikke have sikret landets overlevelse.

Havde resultatet af krigen været Danmarks udslettelse som land og danskernes udslettelse som folk, ville det alligevel have været ofrene værd, thi hvad resultatet af kampen end bliver, bærer det altid lønnen i sig selv at gøre sin pligt og forsvare kirke, familie, folk og fædreland. At kampen så tilmed nogle gange lykkes, er en ren tillægsgevinst, som vi alene kan takke Gud for.

Ja, naturligvis skal vi, der lever i dag agte og ære de generationer, som går forud for os på nøjagtig samme måde, som vi skal træffe vore beslutninger i ansvar over for de generationer, som kommer efter os. Enhver beslutning skal i et gammelt kristent folk træffes under den forudsætning, at vi selv er en skrøbelig bro, der leder fra vore forfædre til vore efterkommere. Det er vores ansvar, at vore efterkommere kan genkende sig selv når de ser tilbage på det Danmark, som kom før os.

Fordi et kristent folk på denne vis består af forfædre, nulevende og efterkommere, derfor er et folkestyre også et styre, hvor de nulevende giver forfædrene en overvægt at stemme, når der skal træffes strategiske beslutninger. Forfædrene skal have en de facto veto. Enhver der træffer strategiske beslutninger skal spørge sig selv: Hvad ville min oldemoder og oldefader have sagt til dette? Det er derfor f.eks. et parlament og en regeringsby helst skal være et historisk ladet sted. Et sted hvor fortiden ser alvorstungt ned på nutiden. Hvor beslutningstagere bestandig støder på statuer og malerier af fortidige helte, således som man f.eks. i Holmens Kanal møder den imponerende statue af Niels Juel, rejst til minde om slaget i Køge Bugt. Og det er derfor historieundervisningen er en uundværlig del af dannet europæisk opdragelse. Uden denne kan man ikke træffe ansvarlige beslutninger og uden denne kan man ikke føle

sig hjemme i historiske omgivelser. Historieløse mennesker har det bedst med funkishuse, PH-lamper og abstrakt kunst. Det gør dem så dejligt frie.

*

Efter operaindslaget faldt samtalen ved bordet helt tilfældigt på det besværede terrorsikringen skaber for alle der har deres gang i det centrale København. Betonklodserne og sikkerhedstjekkene omkring kongehuset, folketing, ministerier, seværdigheder, handeleggader osv. Én kunne huske sin barndom da hverken opgangsdøren eller lejligheden var låst i forældrenes lejlighed på Vesterbro. Én kunne huske dengang for få år siden da enhver der havde lyst gik ind af hovedindgangen på Christiansborg og skulle være uheldig for blot at blive spurgt om sit ærinde. Det fik andre til at nævne alle de andre frihedsindskrænkende konsekvenser af terrorlovgivningen. Én bemærkede sådan i forbifarten det pudsig ved, at det under den kolde krig var helt legitimt at støtte, besøge og samle penge ind til alskens kommunistiske terrorbevægelser – ja at Stalin ligefrem havde tilhængere og talerør siddende i det danske folketing – medens man nu kan komme i fængsel blot for privat at udtale sympati for vore modstandere i krigen mod terror. Én nævnte de mange indskrænkninger i brevhemmeligheden, bevægelsesfriheden, overvågningsfriheden osv. vi har oplevet i terrorbekæmpelsens navn. Én bemærkede paradokset i at han i 1980'erne havde betragtet sovjetborgernes pligt til at lade deres indenlandske rejser registrere hos myndighederne som det tydeligste symbol på deres samfund notariske ufrihed, medens han nu fandt sig i at hans og alle andre danskeres bevægelser i bil, med tog, med metro osv. bliver fotoregistreret mange gange hver dag og gemt i politiets registre. Mindst 5 gange når man kører fra Frederikshavn til hovedstaden, mente en ekspert på området.

Alle disse ting blev ved bordet om-talt på samme måde, som man i gamle dage talte om vejret, dvs. som noget det var hyggeligt at tale om netop fordi ingen havde ansvar for det og fordi man intet kunne gøre ved det.

Det fik mig til at overveje, hvorledes vejret og politik har byttet pladser. I dag mener man, at vejret og klimaet overordnet set er vi mennesker skyld og ansvar og at vi ved de korrekte beslutninger kan bestemme, hvorledes det overordnet set udvikler sig. Omvendt mener man ikke mere at vort folks og fædrelands skæbne er noget vi selv kan beslutte. Ting som globalisering, multikultur, historieløshed og afkristning ses som en uundgåelig skæbne, man med et opgivende og verdenskløgt smil på læben kan beklage sig over ved et middags-selskab i krypten under Holmens Kirke og som man for et syns skyld måske kan forhale en smule, men som man i sidste ende intet kan gøre ved og som man derfor blot må indrette sig efter. Det skulle Niels Juel bare have vidst, så var han aldrig sejlet ned i Køge bugt.

At der, ligesom på Niels Juels tid, er en konkret årsag til truslen mod Danmark og Europa, at der er en konkret årsag til, at vi skridt for skridt afskaffer vort frie samfund og at frihedens afskaffelse i alle europæiske lande skrider frem i et tempo der er ligefrem proportional med væksten i den muslimske befolkningsandel, blev naturligvis ikke nævnt med et ord ved bordet.

Jeg tænkte, at vi såmænd lige så godt kunne have siddet passive i kælderen under senatet på Forum Romanum i år 410 medens goterne slog deres økser mod senatets bronzedør. (Den selvsamme dør som nu udgør indgangen til Laterankirken i Rom og hvori goternes øksehud kan ses den dag i dag.)

Til min borddame sagde jeg da den fælles samtale ved bordet var opløst: "Når alle disse forholdsregler er nødvendige med 5% muslimer hvordan vil det mon så se ud om få år, når procenttallet er blevet fordoblet til 10% og atter få år sene-

re når det er blevet til 15 og 25%." Hun så lettere lamslået på mig og sagde: Sig mig, er du da bange, Claus Thomas? Tror du at ulven kommer?

Spørgsmålet er ikke ualmindeligt og det er naturligvis retorisk ment. Af en eller anden grund er det fornuftigt at værre bange og råbe ulven kommer når det gælder vejret men ikke når det gælder befolkningens ganske konkrete overlevelse. På vore mindste børns ærkegrundtvigske friskole synger de ikke længere fædrelandssande, til gengæld har de daglige timer i "bæredygtig dannelse" hvor de, efter lidt yoga og meditation, lærer at sortere affald og at frygte Donald Trump og den globale opvarmning.

Ja, der er al mulig grund til at råbe vagt i gevær. Der er al muligt grund til at råbe *ulven kommer*, thi den befinder sig ikke længere i det fjerne. Den løber allerede raserende rundt iblandt os.

*

Ulven kommer, råbte Søren Krarup og Mogens Glistrup, da folketinget med flygtningeloven af juni 1983 juridisk set ophævede Danmark ved at give alle mennesker i verden retskrav på ophold i Danmark. Retskrav på for det første at få en asylansøgning behandlet, for det andet retskrav på at få permanent ophold alene ved at forhale asylbehandlingen ud over en toårig frist og for det tredje retskrav på at få alskens familiemedlemmer transporteret hertil. (Hvorefter også familiemedlemmernes familiemedlemmer naturligvis også havde retskrav på at komme hertil. Osv.)

Samtlige folketingets medlemmer, bortset fra Mogens Glistrup og hans 11 partifæller, stemte, på trods af advarsler, for loven. Og ingen kunne være i tvivl om hvad loven betød. Bjørn Elmquist udtalte, som Venstres ordfører, under lovens andenbehandling 2. juni 1983:

"Vi kan nu sige, at vi i hvert fald herhjemme i vort eget hus gør, hvad vi kan, for ikke at diskriminere på national basis."

Smag lige på ordene: "Ikke diskriminere på national basis". Ordene betyder intet andet end Danmarks afskaffelse. På samme vis som hvis et ægtepar erklærede at de fremover ikke vil diskriminere på familiemæssig basis men give alle børn i verden den samme omsorg som deres egne børn. Erklæringen ville, udover at lokke en del lykkeriddere til for at plyndre huset for værdier, intet ændre ved verden, men det ville være en ophævelse af den omsorg og beskyttelse, som man har pligt til at yde sin egen familie. Familiens beskyttende omsorg ville blive erstattet af jungleloven og naturligvis ville det blive familiens svageste som først kom til at lide under de nye vilkår.

*

Denne værnende og beskyttende funktion var ikke en af familiens oprindelige funktioner, thi familien, og dermed menneskets frugtbarhedsskabende opdeling i mand og kvinde, er en skabelsesordning. En skabelsesordning der i treheden far-mor-børn er en jordisk afspejling af Guds eget trefoldige kærlighedsfællesskab.

Ligesom Gud i sig selv ikke er en følelseskold monolit der alene består af magt, således er mennesket heller ikke skabt i Guds billede som enkelt-individer men som familiefælleskaber. Som mand og kvinde og frugten af deres kærlighed.

(Det alenestående menneske er folgeligt et unaturligt menneske og når børn bliver opdraget til at være hovedpersoner i deres eget liv (og til at kærlighedsfællesskaber er noget midlertidigt man kan trække sig fra), så bliver det i sidste ende unaturlige narcissistiske vanskabninger man frembringer.)

Ja mennesket er skabt til at leve i familiens fælleskab, men mennesket er ikke oprindeligt skabt til at leve i et folk eller i en stat med velbevogtede grænser omkring. Det er ting, som først er blevet nødvendige efter syndefaldet. Det er sekundære ordninger, syndefaldsordninger. Hvis alle mennesker var gode og al-

tid handlede godt, så var det naturligvis ikke nødvendigt at have en eneste lov eller at have en grænse, inden for hvilken loven kan hævdes og hvor der hersker lighed for loven. Hvis mennesket var godt, så kunne vi leve i en grænseløs verden uden forhindringer, således som Valdemar sejr og biskop Gunnar da også, i en klar polemisk præfiguration af John Lennon, skriver i fortalen til Jyske lov:

"[...] vilde enhver nøjes med sit eget og lade andre nyde samme Ret, da behøvede man ikke nogen Lov!"

I modsætning til den djævelsk besatte John Lennon, så véd Valdemar sejr og biskop Gunner imidlertid godt at vi lever efter syndefaldet og at alternativet til nationalstaten og dens lov ikke er frihed men junglelov:

"Var der ikke Lov i Landet, da havde den mest, som kunde tilegne sig mest. Derfor skal Loven gøres efter alles Tarv, at retsindige og fredsommelige og sagesløse kan nyde deres Fred, og uretfærdige og onde kan ræddes for det, der er skrevet i Loven, og derfor ikke tør fuldbyrde den Ondskab, som de har i Sinde."

Her formuleres det i 1241 så klart som tænkes kan, hvilken funktion love, folk og landegrænser har, nemlig at sørge for lighed for loven inden for den grænse, hvor loven hersker.

Grænseløshed betyder lovløshed og junglelov og hvis man mener, at mennesket er et dyr, så er det naturligvis godt, at den stærke undertrykker den svage, men er man kristen og mener man derfor, at alle mennesker er skabt lige af Gud, så mener man også, at den svage skal have samme ret som den stærke, dvs. at der skal være lighed for loven.

Og lighed for loven kan der kun være hvor et homogent folk lever bag velbevogtede grænser i sit eget land. Kun et sådant folk kan også være tolerant over for fremmede som er gæster i landet og som overholden gæstevenskabet love. Af disse grunde beder vi i gudstje-

nestens kirkebøn for de sekundære ordninger folk og fædreland. Vi beder for deres bevarelse, thi det eneste alternativ er jungleloven. I Stauning beder vi bl.a. således i kirkebønnen:

[...]

Rens din kirke for kætteri og vantro. Giv os rettro biskopper og præster.

Flyt ikke lysestagen fra den gamle kristenhed, men ophold dit ord og dine sakramenter uforfalskede iblandt os. Lad alle kristne vokse i nåde og kundskab om din vilje.

Hold din beskærmende hånd over vort folk og fædreland. Giv vor verdslige øvrighed et gudfrygtigt kristent hjerte, så den regerer vort land i korsets lys, modstår magtens djævelske fristelse, og forsvarer frihed og retfærdighed.

Velsign og bevar vor dronning Margrethe II, prins Henrik, Kronprins Frederik, Kronprinsesse Mary og Hele det kongelige hus. Giv dem og os alle nåde, fred og velsignelse og efter et kristeligt liv den evige salighed.

Men over alle andre velsignelser for os selv og vore medskabninger; O Gud, tryglers vi dig om at styrke vor sans for din nåde ved din forløsning af verden, for værdien af den hellige tro i hvilken vi er blevet opdraget, således at vi ikke, ved vor egen forsømmelse bortkaster den frelse, Du har skænket os, eller er kristne blot af navn.
[...]"

Bønnen for folk og fædreland er, som det ses, omkranset af bønner for at kristendommen læres, tilegnes og opretholdes på ret vis, thi dette er forudsætningen for folkets ve og vel.

Nationalstaten – hvor det forudsættes at hver enkelt borger er lige for Gud og hvor der derved er lighed for loven – er skabt af den kristne forkyndelse og findes derfor kun blandt kristne og jøder.

Det gamle Testamente Israel var verdens første nationalstat og siden har kristne folk skabt deres nationalstater efter Israels forbillede. Som Israel er vi underlagt formaning om, at folk og land vil gå under i samme grad som folket falder fra troen.

Derfor beder vi i kollekten til 23. søndag efter trinitatis (efter den gamle alterbog):

"Bevar os fra krig og fremmed Herredømme, og giv os og hele vort folk din nåde til at leve et roligt og stille liv, gudfrygtigt og sømmeligt i alle måder, så vi ikke ved vore synder giver årsag til krig eller anden hjem søgelse. Led og styrk vor øvrighed, så den ikke hindrer, men fremmer den lydighed som vi skylder dig, og lær os at lyde den, som din vilje er, så at vi engang må indgå i vort himmelske fædreland."

I den nye alterbog er sammenhængen mellem gudfrygtighed, lydighed mod øvrigheden og timelig og evig fremgang blødt noget op, og i de i dag meget brugte post-kristne kollektbøger er sammenhængen formentlig helt forsvundet, men det ændrer intet ved at ordene udtrykker klassisk kristendom og sandhed.

*

Jesus siger: *"Giv kejseren hvad kejserens er og Gud hvad Guds er."*

Disse ord betyder det samme som når Jesus senere under forhøret hos Pilatus siger: *"Mit rige er ikke af denne verden."*

Disse ord betyder for det første, at enhver kristen er bundet til en virkelighed som ikke er af denne verden og som er uendeligt meget vigtigere end denne verden. Enhver kristen er med en ubrydelig lænke bundet til den almægtige Gud som i sin søn Jesus Kristus skabte universet og os.

Derved står den kristne fri i forhold til alle denne verdens magter. Ved at være bundet til en urokkelig og absolut virkelighed, nemlig Gud, kan den kristne se verden som den er, nemlig som noget foranderligt og relativt.

Den kristne forholder sig absolut til det absolutte og relativt til det relative.

Alt dette er ofte blevet formuleret med ordene at religion og politik skal holdes adskilt. Og det er på sin vis også rigtigt nok, men samti-

dig kan det ikke understreges nok, at kristendommen er forudsætningen for at denne adskillelse kan opretholdes.

Det er Jesus som selv er hovedpersonen i sætningen om at give kejseren hvad kejserens er og Gud hvad Guds er. Kun han kan ved sin person sætte denne skelnen, og kun den kristne kan derfor adskille sin livsanskuelse og sin politik. For alle andre livsanskuelser giver denne skelnen ingen mening.

Det er da også kun i samfund hvor kristendommen bliver forkyndt og anerkendes som samfundets fundament, at det historisk har vist sig muligt at adskille religion og politik eller religion og livsstil. Kun ved at gå i kirke kan man holde religion og politik adskilt. Kun i kristendommen kan det entydigt siges, at guds rige ikke er af denne verden.

Det er f.eks. meningsløst at sige, at Islam er en religion, thi i Islam kan der ikke eksistere to forskellige ord for religion og politik. Man kan ikke være muslim uden at gå ind for at indføre sharia-lov og kalifat. Alle troende muslimer går ind for disse ting. Al statistik viser da også, at jo oftere en muslim beder og går til fredagsbøn, jo mere går han ind for vold, terror, stening og al anden sharia-lovgivning, thi denne lovgivning er uadskillelig fra Islam. (Jeg ved godt, kære læser, at dette ikke gælder dig eller din søde muslimske nabo, men det gælder altså sådan statistisk set.)

Religion er i Islam identisk med politik. På samme måde som politik er identisk med religion i f.eks. kommunismen og i al anden ateisme.

Kun i kristendommen sættes mennesket fri i verden. Kun dér forkyndes det, at Guds Rige ikke er af denne verden og kun hvor denne forkyndelse igen og igen høres, kan menneskelivet leves uden fanatisme, dvs. uden at sætte det sekundære først.

Kun dér kan man være jorden tro uden at flygte op i luftkasteller. Al sociologisk statistik viser da også, at jo oftere mennesker beder og

går til kristne gudstjenester, jo mere åbne og tolerante er de i deres private liv. Langt mere end ateister. Mennesker som véd, at de er syndere over for Gud, er logisk nok også i højere grad tilgivende over for deres næste. (ikke dig og mig, kære læser, vi er naturligvis uforbederlige syndere, men alle de andre sådan gennemsnitligt set.)

*

Ved at høre forkyndelsen, derved sættes de kristne fri til at leve et liv der er jorden tro og de får at vide at de ikke behøver at fortvivle hvad verden så end byder dem og hvor langt fra deres ønskedrømme virkeligheden end viser sig at være. Vort sande fædreland er i himlene. Der venter os et evigt borgerskab i Det himmelske Jerusalem.

I tillid til dette løfte kan vi frit gå ud i verden og leve livet på denne verdens betingelser.

Vi kan give kejseren hvad kejserens er og Gud hvad Guds er. Vi kan gøre vores pligt med glade hjerter og uden fanatisme. Uden at bekymre os om succes eller fiasko. Resultatet af vores arbejde kan vi trygt overlade til Guds gode vilje, thi vi véd at det jordiske er sekundært, og at vi kun ved at sætte de første ting først kan have det rette forhold til de sekundære ting.

Naturligvis fristes vi bestandig til at have andre guder, dvs. til at gøre noget som ikke er Gud til gud for os, men så længe vi lever i bøn og gudstjeneste forkyndes det bestandig for os, at vi synder når vi gør det. Derved, ved bestandig at leve i korsets lys, bliver vi forhindret i at gøre afgudsdyrkesen til noget positivt. Vi forhindres i at gøre synden til en dyd.

Det er derfor vi i kirkebønnen skal bede:

Giv vor verdslige øvrighed et gudfrygtigt kristent hjerte, så den regerer vort land i korsets lys, modstår magtens djævelske fristelse, og forsvarer frihed og retfærdighed.

*

Det var dette korsets lys som forsvandt i det tyvende århundrede og som for alvor forsvandt helt ud af hjerterne i århundredets sidste årtier. Også i kirken: *"Giv kejseren hvad kejserens er og Gud hvad Guds er"*, blev nu, for at lefle for den tidsånd der ville gøre sig selv til gud, løstrevet fra Ham som sagde ordene og blev derved forvandlet til et sekulariseringssteologisk slogan. Et carte blanche til alskens opportunist.

Findes der mon noget bedre tegn på dette fuldstændige kirkelige forfald end Bertel Haarders og Birthe Rønns Hornbechs positioner i højskole, kirke og politik. De har siden begyndelser af firserne stemt for hver eneste lov som afskaffede Danmark som kristent folk og nation, hver eneste lov som afskaffede det kristne menneskesyn som det samfundsbærende, som afskaffede statens anerkendelse af den vigtigste jordiske institution i menneskeheden historie, den kristne kernefamilie, hver eneste lov som afskaffede den danske grænse, hver eneste lov som afskaffede den nationale beskyttelse af vore egne svageste befolkningsgrupper, hver eneste lov som gjorde Danmark til et muslimsk indvandrigsland, hver eneste lov som lukkede den ulv Søren Krarup advarede om ind midt iblandt os.

Ja, ingen dansk politiker fortjener i den grad en skamstøtte som Bertel Haarder gør, netop fordi han er et ægtefødt barn af det 20. århundredes højskole og kirke og siden han kom i folketinget i 1975 aktivt har arbejdet for Danmarks afskaffelse som dansk og kristent.

Men en endnu større skamstøtte fortjener naturligvis den gejstlighed som fordrev Herren fra hans eget hus og legitimerede afkristningen og derved afskaffelsen af folk og fædreland.

Kirken har svigtet sin gerning og derved nedkaldt den retfærdige straf over sig. Vi har, som det hed i kollekten, ved vore synder giver årsag til Guds straf over os. Straffen er ulven der går hærgende rundt iblandt os:

*

Straffen:

Inden 2050 vil muslimer lavt sat udgøre 15-20% af Danmarks befolkning og det vil være umuligt at føre politik uden igen og igen at imødekomme muslimske krav, ganske særligt krav om lempeligere indvandrings- og familiesammenføringsregler, og da hovedparten af de 15-20% er unge vil muslimer allerede i 2050 udgøre 40-50% af de nyfødte (ligesom de 5% muslimer i dag står for 10-12% af folkeskolens elever og 15-20% af alle fødsler). Disse tal er ganske enkelt fakta. Der kan, da vi ikke har præcise tal for fordelingen mellem muslimer og ikke-muslimer blandt de såkaldt to-sprogede og da der også kan være en-sprogede statsborgere som er muslimer, ganske vist meningsfuldt argumenteres for, at disse tal teoretisk kan være et par procent lavere eller højere end jeg sætter dem til (hidtil har de altid vist sig højere end de værste prognoser), men det vil intet ændre ved, at den muslimske befolkningsandel i løbet af de kommende 30 år vil blive tredoblet og at muslimer med den nuværende politik vil udgøre befolkningsflertallet i Danmark ved århundredets slutning.

Den såkaldt restriktive indvandringspolitik som Dansk Folkeparti har stået for siden 2001 vil bevirke at Danmark får muslimsk flertal nogle få år senere end Sverige. Det er alt. Danmark vil i samme grad som befolkningen udskiftes komme til økonomisk, socialt, kulturelt og retspolitisk at ligne lande vi kender i dag med tilsvarende muslimske befolkningsandele. At dette vil ske kan ganske enkelt ikke meningsfuldt benægtes.

Dette betyder, at vi lige nu lever i en af de sidste valgperioder hvor vi med demokratiske midler kan forhindre Danmarks afskaffelse. I en række amerikanske stater er den spansktalende del af vælgermassen nu så stor at intet parti nu længe få magten hvis de er imod fortsat latinamerikansk masseindvandring. (63 millioner amerikanere

taler et andet sprog end engelsk hjemme. I Californien er det 43 procent og i hele USA er det 20% som taler et fremmedsprog i hjemmet. Havde USA i 2016 haft samme befolkningssammensætning som da Reagan blev valgt, ville Trump have fået over 70% af stemmerne og han er formentlig den sidste som kan vælges uden at love at øge den spansktalende indvandring.)

Dette vil ændre USA radikalt, men det er naturligvis småting i forhold til den skæbne der venter de europæiske lande der får muslimsk flertal. Om Danmark bliver et af disse lande bestemmer vi fortsat selv, men vi har kun et meget lille vindue. Skal det undgås må først og fremmest stoppes fuldstændig for tildeling af nye statsborgerskaber, thi kun derved kan Danmark bevares som dansk og kun derved kan vi undgå at de vestlige demokratiske og juridiske institutioner undergraves af en livsanskuelse der er dem fundamentalt fjendtligt stemt.. Det er ved at være sidste chance og enhver som ikke sætter dette stop som en absolut betingelse for at være parlamentarisk grundlag for en regering pådrager sig en ubærlig skyld.

*

I øvrigt mener jeg at det er folketingets pligt at:

- 1) Indføre et tiårigt moratorium for tildeling af nye statsborgerskaber. Når vi efter ti år konstaterer, hvorledes det går med assimileringen af de nye statsborgere, tager vi en ny beslutning. Dette er ganske enkelt forudsætningen for, at vi også i fremtiden består som et dansk folk.
- 2) Meddele at vi fra nu af tager fuld national suveræniteten over indvandring og alene ser på indvandrerne assimileringspotentiale, når vi tildeler opholdstilladelser. Dvs. at vi indfører samme kriterier for indvandring som Japan, Israel og andre civiliserede lande der ønsker at bestå.
- 3) Ophøre med at tillade nogen

form for familiesammenføring fra kulturer og lande hvorfra det er vanskeligt at assimilere.

- 4) Annullere alle midlertidige og permanente opholdstilladelser til personer fra lande der ikke er på en positivliste.
- 5) Afskaffe al tildeling af social hjælp, gratis sundhedsvæsen, uddannelsesstøtte osv. til ikkestatsborgere.
- 6) Tilbyde f.eks. én million kroner til personer med rødder i svært assimilerbare kulturer, som frivilligt fraskriver sig deres danske statsborgerskab og rejser hjem.
- 7) Forberede Danmark på mulige fremtidige uroligheder og flytningestrømme fra Europæiske lande i demografisk opløsning, således at disse uroligheder ikke importeres hertil. Igen skal vi kun tage imod flygtninge, der har nogenlunde samme rødder som danskerne og som derfor kan assimileres.
- 8) Skabe alliancer med alle de lande som allerede er i færd med at forberede sig på denne nye europæiske virkelighed.

*

Mindedigtet om Niels Juel skrev Kingo for at opmuntre enhver der har ansvar til at gøre sin pligt. Han skrev imidlertid også advarsler til dem hvis opgave det er at hævde retten og derved beskytte landets svage. F.eks. denne, som jeg vil råde Danmarks nuværende magthavere til at lægge sig på sinde:

*I svorne lovmænd, I, som skal i sager tale
og Sandhed, ret og skel med ægte farver male,
I, som for sandhed og for retten fægte vil
Man ære, løn og tak bør eder lægge til.
Men I, som retten vil med uret overdække
Og sandheds kraft med en løgn-svadsig tunge svække,
I er ret helved-pak og satans egne børn,
Der burde strikkes op for krage, ravn og ørn.*

Claus Thomas Nielsen

EVERSHARP LUTHER-INTERVIEW

Vi er en forsvindende lille rest af præster her i landet, som ikke bifalder den afvikling af sognegrænser i folkekirken, som allerede var på vej, da Kirkeministeriet i 2007 udsendte sin provstibetænkning, og som siden da for alvor har taget fart.

I dag er det ikke sognet, men provstiet, der betragtes som folkekirken grundenhed. Derfor er enhver præst i provstiet, som har særlige kompetencer udi sorgterapi, salmedans, konfirmandevents etc. berettiget til at betragte alle indbyggere i provstiet som potentielle ofre for sin kompetenceudfoldelse.

Sognegrænser er ingen hindring. Sognegrænserne har jo, forstås det, været en uhensigtsmæssig beskyttelse af gamle mavesure præster, der var bange for at komme ud af studereværelset og møde sognet i øjenhøjde, hvorfor nogle sogne aldrig fik tilbud om sorggrupper og stumpdans i kirken.

Men nu kan de gamle mavesure præster få lov at blive i studereværelset, mens deres yngre kvindelige kollega fra nabosognet serviceerer deres sogn med bud på et rigere kirkeligt liv. Hun gør det nemlig på provstiplan, og så har det ikke noget med nævenyttighed at gøre. Men som nævnt er vi stadig en lille rest af præster, der mener, at en sognepræst er kaldet til at være præst for sine egne sognebørn og ikke for naboens – uanset hvor strålende kompetencer, hun måtte have tilegnet sig.

Det lykkedes vores udsendte at få et kort interview med den bedagede reformator, inden han ved reformationsjubileumsårets udgang gik i sin grav igen

"Martin Luther! Hvad mener du om, at det er blevet almindeligt i den danske folkekirke, som kalder sig evangelisk luthersk, at præster med særlige kompetencer udbreder deres virke til andre sogne i provstiet end deres eget?" Efter at have fået en forklaring på ordet "kompetence" tilkendegav 500-års-jubilaren kraftigt sin modvilje mod den praksis, vi forelagde ham. "For det er mig ikke tilladt, skønt jeg er en forkynder, at gå uden for den mig tildelte virkelkreds til en anden by, hvor jeg ikke er kaldet og forkynde der, - og det selv om jeg hører, at der føres falsk lære og sjælene bliver forført og fordømt, og jeg med min sunde lære kunne rive dem ud af denne vildfarelse og fordømmelse. (Som doctor kunne jeg vel forkynde i hele pavedømmet, når blot de ville tåle mig.) Tværtimod bør jeg overlade sagen til Gud, som til tid skal finde en udvej til på lovlig vis at kalde tjenerne og give Ordet. For han er høstens Herre, der skal sende arbejdere ud til sin høst. Vor sag er derimod at bede (Matt.9,38).

Derfor skal man ikke trænge sig ind i en andens høst, således som Djævelen plejer at gøre gennem sine sekterere, der altid foregiver denne voldsomt brændende nidkærhed, at det smerter dem, at menneskene så ulykkeligt bliver ført vild, og de derfor vil lære dem sandheden og rive de forførte ud af Djævelens snarer. Selv om også nogen i from iver og god mening ved sin sunde lære vil befri de vilddede fra deres vranglære, så opstår der dog et dårligt eksempel, hvorved man giver de ugudelige lærere et påskud til at trænge sig ind. Senere kan Satan så ved deres hjælp overtage lærestolen. Det nævnte eksempel bliver derved siden til største skade...." (W.A. 40 I,60)

AR

JESPER HØGENHAVEN

Det Gamle Testamente og Koranen III

Foredrag, Tidehverus sommermøde, Rønshoved Højskole 2017

Islam har brug for en reformation, bliver det fra tid til anden sagt i den dagsaktuelle debat. I år, reformationsjubileumsåret, kommer vi formentlig til at høre det et par gange oftere end sædvanligt. Problemet med islam i den moderne verden er, siges der, at islam til forskel fra kristenheden ikke har været igennem en reformation. Hvad der menes med reformation, står ikke i alle tilfælde klart. Undertiden forekommer det, som om der med reformation tænkes ikke på en reformation i ordets kirkehistoriske betydning men snarere en modernisering eller en tilpasning til ændrede tider og forhold. Tager man derimod ordet reformation i den betydning, reformatorerne tillagde det, en gendannelse af kirken, en tilbagevenden til eller besindelse på kernebudskabet, er der, som det ser ud, tværtimod al mulig grund til at frygte, at islam rent faktisk har oplevet en reformation i nyere tid, og at denne reformations navn er Daesh, kalifatet eller Islamisk Stat.

Hartvig Frisch om islam

Hartvig Frisch (1893-1950) beskriver i sit indflydelsesrige værk om Europas kulturhistorie – oprindeligt fra 1928 men værket kom siden i adskillige udgaver, og jeg citerer her udgaven fra 1962 - følgende om islams grundlægger Muhammad:

Muhammeds tilfælde frembyder den særlige interesse for historikeren, at det er vel oplyst, og at profetens hysteriske an-

læg ikke gik videre, end at han som politiker viste sig livets praktiske krav fuldkommen voksen. Denne praktiske side vækker anstød hos mange historikere, der synes at forlange, at en profet for at undgå skin af "bedrageri" end ikke i sine bevidste øjeblikke må være "normal"; det er dog temmelig meget forlangt. Af Koranen ser man, at Muhammed udtrykkelig erklærer ikke at kunne gøre mirakler i modsætning til Jesus, hvis evne til at gøre underene han stærkt fremhæver. Dette tyder dog på stor oprigtighed (Hartvig Frisch, *Europas kulturhistorie. Bd. 2 Fra Rom til Renæssancens gennembrud*, København: Politikens Forlag 1962, 250).

Frischs syn på Muhammad er mao grundlæggende ganske positivt: han forsvarer således islams grundlægger mod upassende anklager for at være for verdslig eller for beregnende i den politiske dimension af hans virkefelt. På det fundamentale plan indtager Frisch ganske vist en noget nedladende skeptisk holdning i forhold til alt, hvad der smager af det religiøse. Hans værk er eksponent for den klassiske kulturradikalisme og savner i virkeligheden enhver sans for religion som en dimension af den menneskelige tilværelse. Oldkirkens trinitariske stridigheder har han eksempelvis kun en hånlig sidebemærkning til overs for:

Den berømteste og betydningsfuldeste strid vaktes under Konstantin af grækeren Arios. Hvad den drejede sig om, er nu næsten uforståeligt. Er Kristus af samme væsen som Gud eller er han af lignende væsen men ikke væsensfælles? Arios hævdede det sidste. Af dette hjernesvind opstod en strid, som omspændte hele riget (Frisch, 190-191).

Frisch anser, som det fremgår med al tydelighed af et citat som dette, mennesker, for hvem religiøse eller teologiske spørgsmål er en hjertesag, som grundlæggende uforståelige og i realiteten nok temmelig indskrænkede. Han kan derfor heller ikke tilslutte sig den muslimske forestilling om Muhammad som modtager af en virkelig guddommelig åbenbaring, selv om han betragter islams profet som en oprigtig mand:

For de troende muselmænd stammer naturligvis hvert ord i Koranen, som i øvrigt først blev helt samlet efter Muhammeds død, fra en åbenbaring; englen Gabriel eller "ånden" har fortalt Muhammed ord for ord, hvad der findes optegnet i Guds store bog i himlen. Religionshistorisk slipper profeten dog ikke så let fra en prøve. Hallucinationerne har vel været ægte, men indholdet stammer nok fra et sted nærmere jorden. Det har været plumrede strømme, ad hvilke